

Den skjulte historien til vers førti – nummer tjue-ni

Esekiel nummer ti

Jeff Pippenger

2026-08-31

Det finnes mange forbløffende og viktige profetiske linjer og sannheter i Esekiels bok. Blant de bibelske fremstillingene av profeter innenfor tempelet er Esekiel fremfor alle den som identifiserer hjulene innenfor hjulene. Disse hjulene representerer, ifølge Søster White, det sammensatte samspillet i menneskelig virksomhet, som illustrerer hendelsesforløpet i tiden for sildigregnet. Disse begivenhetene fremstilles av profeten når han selv blir en del av profetien i en utspilt lignelse, slik som når Esekiel ligger på sin venstre og deretter høyre side i illustrasjonen i kapittel fire om Jerusalems beleiring. Det finnes også tretten bestemte datoer som skisserer Esekiels historie, og ved dette gir de veimerkene for sildigregnets periode, når de hundre og førtifire tusen blir beseglet. Det formidles sannheter ikke bare gjennom datoer, men også gjennom tall som sytten, nitten, tjuefem, sytti, førti, tre hundre og nitti og naturligvis tretti. Et annet tall som kanskje er det viktigste tallet i Esekiels bok, er tallet ett hundre og femti. Likevel finnes ikke tallet ett hundre og femti i Esekiels bok. Men, linje på linje—det er der.

Tallet ett hundre og femti er profetisk innvevd i beleiringens linje, og beleiringen er en særskilt profetisk linje; eller om du vil, er beleiringen et hjul. En profetisk historiens linje vil alltid ha en alfa og en omega, og dermed må alfaens og omegaens kjennetegn være representert ved begynnelsen og slutten av linjen, ellers er den ikke en linje. Alfa-hendelsen i beleiringen var Esekiels hustrus død, og slutten på beleiringen var Kristi bruds død, slik dette er representert ved Jerusalems ødeleggelse.

Og jeg, Johannes, så den hellige stad, det nye Jerusalem, komme ned fra Gud ut av himmelen, gjort i stand som en brud pyntet for sin brudgom. Og jeg hørte en høy røst fra himmelen som sa: Se, Guds tabernakel er blant menneskene, og han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud. Og Gud skal tørke bort hver tåre fra deres øyne; og døden skal ikke være mer, heller ikke sorg, eller skrik, heller ikke skal det være mer pine; for de første ting er veket bort. Og han som satt på tronen, sa: Se, jeg gjør alle ting nye. Og han sa til meg: Skriv; for disse ord er sanne og trofaste. Og han sa til meg: Det er skjedd. Jeg er Alfa og Omega, begynnelsen og enden. Den som tørster, vil jeg gi av livets vanns kilde for intet. Den som seirer, skal arve alle ting; og jeg vil være hans Gud, og han skal være min sønn. Men de feige og vantro og avskyelige og mordere og horkarer og trollmenn og avgudsdyrkere og alle løgnere skal få sin del i sjøen som brenner med ild og svovel; det er den annen død. Og en av de sju englene, de som hadde de sju skåler fulle av de sju siste plagene, kom til meg og talte med meg og sa: Kom hit, jeg vil vise deg bruden, Lammets hustru. Åpenbaringen 21:2–9.

Esekiels hustru dør ved begynnelsen av beleiringen, og der blir hun omtalt som «det dine øyne fryder seg over», og i Jerusalems ødeleggelse, slik den fremstilles i det samme kapittelet, blir Jerusalem betegnet som «det deres øyne fryder seg over» for Israel.

Atter, i det niende år, i den tiende måned, på den tiende dag i måneden, kom Herrens ord til meg, og det lød så: ... Herrens ord kom også til meg, og det lød så: Menneskesønn, se, jeg tar fra deg dine øynes lyst ved et slag. Men du skal ikke sørge og ikke gråte, og dine tårer skal ikke renne. Sukk stille, hold ingen sørgehøytid for de døde. Bind ditt hodeplagg om deg og ta dine sko på føttene; dekk ikke til barten og et ikke folks brød. Så talte jeg til folket om morgenen, og om kvelden døde min hustru; og neste morgen gjorde jeg som jeg var blitt befalt. Da sa folket til meg: Vil du ikke fortelle oss hva disse ting betyr for oss, siden du gjør slik?

Da svarte jeg dem: Herrens ord kom til meg, og det lød så: Tal til Israels hus: Så sier Herren Gud: Se, jeg vil vanhellige min helligdom, deres styrkes herlighet, deres øynes lyst og det som deres sjel ynkes over; og deres sønner og deres døtre, som dere har forlatt, skal falle for sverd. Og dere skal gjøre som jeg har gjort: Dere skal ikke dekke til leppene og ikke ete menneskers brød. Og deres hodebind skal være på deres hoder og deres sko på deres føtter; dere skal ikke sørge og ikke gråte, men tæres bort i deres misgjerninger og stønne overfor hverandre.

Slik skal Esekiel være et tegn for dere: Alt det han har gjort, skal dere gjøre; og når dette kommer, da skal dere kjenne at jeg er Herren Gud. Og du, menneskesønn, skal det ikke være slik på den dag da jeg tar fra dem deres styrke, deres herlighets glede, deres øynes lyst og det som deres sinn henger ved, deres sønner og deres døtre, at den som unnslipper på den dag, skal komme til deg for å la deg høre det med dine ører? På den dag skal din munn åpnes for ham som er unnsluppet, og du skal tale og ikke lenger være stum; og du skal være et tegn for dem, og de skal kjenne at jeg er Herren. Esekiel 24:1, 15–27.

Beleiringens alfa er døden til Esekiels hjertes lyst, og omega er døden til Israels hjertes lyst.

Å høre, men ikke høre

Det er fem ganger de eldste eller folket på en eller annen måte fremstilles som lyttende til Esekiel. I Esekiel 8:1 sitter Judas eldste foran ham. I Esekiel 14:1 kommer de eldste og setter seg foran ham. I Esekiel 20:1 kommer Israels eldste for å spørre Herren. I Esekiel 37:18 sier Gud til Esekiel: «Når ditt folks barn taler til deg og sier: Vil du ikke vise oss hva du mener med disse?» I kapittel tjuefire spør folket direkte: «Vil du ikke fortelle oss hva disse ting betyr for oss, siden du gjør slik?» I hvert av de fem tilfellene er de eldste eller folket i en laodikeisk tilstand.

Og han sa: Gå og si til dette folk: Dere skal høre og høre, men ikke forstå, og dere skal se og se, men ikke fatte. Gjør dette folks hjerte sløvt, og gjør deres ører tunge, og lukk deres øyne, for at de ikke skal se med sine øyne og høre med sine ører og forstå med sitt hjerte og omvende seg og bli helbredet. Jesaja 6:9, 10.

De fem fremstillingene av folket som hører, men ikke hører, og de fem fremstillingene av folket som ser, men ikke ser, samsvarer med de fem trinnene hos dem som nekter å se og høre i Jesajas vitnesbyrd.

Men Herrens ord ble for dem bud på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her litt og der litt, for at de skulle gå og falle bakover og bli knust og fanget i snaren og tatt til fange. Jesaja 28:13.

Og mange blant dem skal snuble og falle og knuses og fanges i snaren og bli tatt til fange. Jesaja 8:15.

Tegn

I Esekiel kapittel tjuefire ender perioden som begynner ved beleiringen og ved Esekiels hustrus død — hans øynes lyst — ved Jerusalems død — Israels øynes lyst. Den halvannet år lange beleiringen bærer Alfa og Omegas kjennetegn, og perioden begynner og ender med et tegn. Som i Esekiel tjuefire identifiserer Jesus beleiringens tegn i Matteus tjuefire.

«Kristi ord var blitt talt i påhør av et stort antall mennesker; men da Han var alene, kom Peter, Johannes, Jakob og Andreas til Ham mens Han satt på Oljeberget. «Si oss,» sa de, «når skal dette skje? og hva skal være tegnet på Ditt komme og på verdens ende?» Jesus svarte ikke sine disipler ved å ta opp Jerusalems ødeleggelse og den store dag for Hans komme hver for seg. Han sammenføyde beskrivelsen av disse to hendelsene. Hadde Han åpenbart for sine disipler de kommende begivenheter slik Han så dem, ville de ikke ha vært i stand til å utholde synet. I barmhjertighet mot dem sammenflettet Han skildringen av de to store kriser og lot disiplene selv granske betydningen. Når Han henviste til Jerusalems ødeleggelse, strakte Hans profetiske ord seg utover den hendelsen til den endelige ildsvåde på den dag da Herren skal reise seg fra sitt sted for å straffe verden for deres misgjerning, når jorden skal avdekke sitt blod og ikke lenger skjule sine drepte. Hele denne talen ble gitt, ikke bare for disiplene, men for dem som skulle leve i de siste scener av denne jords historie.»

Idet Kristus vendte seg til disiplene, sa han: «Se til at ingen fører dere vill. For mange skal komme i mitt navn og si: Jeg er Kristus; og de skal føre mange vill.» Mange falske messiaser skal stå fram, idet de gjør krav på å utføre mirakler og erklærer at tiden for den jødiske nasjons utfrielse er kommet. Disse vil forlede mange. Kristi ord ble oppfylt. Mellom hans død og Jerusalems beleiring stod mange falske messiaser fram. Men denne advarselen ble også gitt til dem som lever i denne verdens tidsalder. De samme bedrag som ble tatt i bruk før Jerusalems ødeleggelse, er blitt tatt i bruk gjennom tidene og vil bli tatt i bruk igjen.

«‘Og dere skal høre om kriger og rykter om kriger. Se til at dere ikke lar dere skremme; for alt dette må skje, men enden er ennå ikke kommet.’ Før Jerusalems ødeleggelse kjempet mennesker om overherredømmet. Keisere ble myrdet. De som man antok stod nærmest tronen, ble drept. Det var kriger og rykter om kriger. ‘Alt dette må skje,’ sa Kristus, ‘men enden [for den jødiske nasjon som nasjon] er ennå ikke. For folk skal reise seg mot folk og rike mot rike, og det skal være hungersnød og pest og jordskjelv på forskjellige steder. Alt dette er begynnelsen til veene.’ Kristus sa: Når rabbinerne ser disse tegnene, vil de erklære dem for å være Guds dommer over nasjonene fordi de holder Hans utvalgte folk i trelldom. De vil erklære at disse tegnene er kjennetegnet på Messias’ komme. La dere ikke bedra; de er begynnelsen på Hans dommer. Folket har sett til seg selv. De har ikke omvendt seg og blitt omvendt, så jeg kunne helbrede dem. Tegnene som de framstiller som kjennetegn på deres

frigjøring fra trelldommen, er tegn på deres ødeleggelse.» The Desire of Ages, 628.

Beleiringen av Jerusalem i året 66 inneholdt tegnet på at Roma satte sine faner opp i helligdommens forgårder. Jesu omtale av hendelsene i perioden fra 66 til 70 knyttet ødeleggelsen i året 70 sammen med Hans annet komme; og det finnes et tegn forbundet med Hans annet komme.

«Snart ble våre øyne vendt mot øst, for en liten svart sky hadde vist seg, om lag halvparten så stor som en manns hånd, og vi visste alle at dette var Menneskesønnens tegn.» The Day Star, 1846.

Begynnelsen og avslutningen av historien fra 66 til 70 e.Kr. inneholder et tegn knyttet til begynnelsen av beleiringen og byens ødeleggelse, som stemmer overens med alfa- og omega-tegnet på døden til øynenes lyst i 587 f.Kr. og 586 f.Kr.

Historien om den halvannet år lange beleiringen er et «tegn» for de siste dager. De dårlige jomfruene, fremstilt i Esekiels historie, finner sitt motstykke i historien om de kloke jomfruene, som så tegnet på beleiringen i år 66 og flyktet i sikkerhet. Den halvannet år lange beleiringen er tegnet som åpenbarer to klasser av tilbedere. Den ene klassen vil forstå tegnet; den andre klassen, fremstilt som «mange» av Jesaja, vil verken se eller høre.

Mange og få

Da sa kongen til tjenerne: Bind ham på hender og føtter, før ham bort og kast ham ut i det ytterste mørke; der skal det være gråt og tenners gnissel. For mange er kalt, men få er utvalgt. Matteus 22:13, 14.

Slik skal de siste bli de første, og de første de siste; for mange er kalt, men få utvalgt. Matteus 20:16.

Å se og høre

Det er fem utspilte lignelser i Esekiels bok, og også fem ganger talte Esekiel til lederne og folket. Disse to vitnene identifiserer de fem dårlige jomfruene som nekter å «se» og nekter å «høre». De nekter å se eller høre den kunnskap som blir økt når Jesus, som Løven av Judas stamme, bryter seglene på sitt profetiske Ord.

Verden skal se og høre

Alle verdens innbyggere, og dere som bor på jorden, se til når han reiser et banner på fjellene; og når han blåser i basunen, hør etter. Jesaja 18:3.

Og på den dag skal de døve høre bokens ord, og de blindes øyne skal se ut av mulm og mørke. Jesaja 29:18.

Mitt dårlige og tåpelige folk har ingen kunnskap

Hvor lenge skal jeg se banneret og høre lyden av basunen? For mitt folk er dårlig, de kjenner meg ikke; de er uforstandige barn og har ingen forstand. De er vise til å gjøre ondt, men å gjøre

godt har de ingen kunnskap om. Jeremia 4:21, 22.

Forkynn dette i Jakobs hus, og kunngjør det i Juda og si: Hør nå dette, du dårlige og uforstandige folk, som har øyne, men ikke ser, som har ører, men ikke hører. Jeremia 5:20, 21.

Et opprørsk hus

Og Herrens ord kom også til meg og sa: Menneskesønn, du bor midt iblant et gjenstridig hus, som har øyne til å se, men ikke ser; de har ører til å høre, men ikke hører; for de er et gjenstridig hus. Esekiel 12:1, 2.

Derfor taler jeg til dem i lignelser; for selv om de ser, ser de ikke, og selv om de hører, hører de ikke, heller ikke forstår de. Og på dem oppfylles Esaias' profeti, som sier: Med hørsel skal dere høre, og ikke forstå; og med syn skal dere se, og ikke skjelne. For dette folks hjerte er blitt forherdet, og deres ører hører tungt, og sine øyne har de lukket, for at de ikke noen gang skal se med øynene og høre med ørene og forstå med hjertet og omvende seg, så jeg kunne helbrede dem.

Men salige er deres øyne, for de ser, og deres ører, for de hører. For sannelig sier jeg eder: Mange profeter og rettferdige menn har ønsket å se det som dere ser, og har ikke sett det; og å høre det som dere hører, og har ikke hørt det. Matteus 13:13–17.

De gamle stier

Så sier Herren: Stå ved veiene og se, og spør etter de gamle stier, hvor den gode vei er, og gå på den, så skal dere finne hvile for deres sjeler. Men de sa: Vi vil ikke gå på den. Også satte jeg vektere over dere og sa: Gi akt på lyden av basunen. Men de sa: Vi vil ikke gi akt. Jeremia 6:16, 17.

Budskapet fra 1840–1844

«Alle de budskap som ble gitt fra 1840–1844, skal gjøres virkningsfulle nå, for det er mange mennesker som har mistet sitt feste. Budskapene skal gå til alle menighetene.»

«Kristus sa: 'Salige er deres øyne, fordi de ser; og deres ører, fordi de hører. For sannelig sier jeg dere: Mange profeter og rettferdige menn har ønsket å se det som dere ser, og har ikke sett det; og å høre det som dere hører, og har ikke hørt det' [Matteus 13:16, 17]. Salige er de øyne som så det som ble sett i 1843 og 1844.»

«Budskapet ble gitt. Og det bør ikke være noen forsinkelse med å gjenta budskapet, for tidens tegn går i oppfyllelse; avslutningsverket må fullføres. Et stort verk vil bli utført på kort tid. Et budskap vil snart bli gitt etter Guds bestemmelse, og det vil svulme til et høyt rop. Da skal Daniel stå fram på sin plass for å avlegge sitt vitnesbyrd.» Manuscript Releases, bind 21, 437.

Tegnet om beleiringen

Det er fem ganger i Esekiels bok hvor han «spilte ut» en lignelse som folket nektet å se, og også fem ganger han «talte» med dette folket, som nektet å høre. De to vitnene i den utspilte lignelsen

og talen ble framstilt for de fem dårlige jomfruene. En av de utspilte lignelsene, som finnes i kapittel fire, fremstiller «tegnet» på beleiringen, som advarer om den kommende ødeleggelsen. Esekiels budskap er budskapet til Laodikea.

«Tegnet» som er gitt for Laodikea, er «tegnet på beleiringen», og beleiringen i de siste dager er framstilt ved flere vitner. Det eneste tegnet som ble gitt jødene på Kristi tid, var Jonas' tegn, som representerer en utlevd lignelse om tre dager i buken på en hval.

Da svarte noen av de skriftlærde og fariseerne og sa: Mester, vi ønsker å se et tegn fra deg. Men han svarte og sa til dem: En ond og utro slekt søker etter et tegn; og intet tegn skal bli gitt den uten profeten Jonas' tegn. For likesom Jonas var tre dager og tre netter i hvalens buk, slik skal Menneskesønnen være tre dager og tre netter i jordens hjerte. Matteus 12:38–40.

Jonas tegn

Jonas tegn var en levendegjort lignelse om en oppstandelse fra døden. Johannes representerer den samme sannhet, for han ble kastet i en kokende gryte med olje og kom levende ut. Daniel i løvehulen og de tre mennene i Nebukadnesars ildovn representerer en oppstandelse fra døden. Alle representerer de hundre og førtifire tusen som blir oppreist i Åpenbaringen kapittel elleve.

«Frelserens tanker vendte nå tilbake fra betraktningen av fortid og fremtid. Mens folket søkte å forklare det de hadde sett og hørt i samsvar med de inntrykk som var blitt gjort på deres sinn, og etter det lys de hadde, 'svarte Jesus og sa: Denne røsten kom ikke for min skyld, men for deres skyld.' Det var det avgjørende bevis på hans Messias-gjerning, Faderens tegn på at Jesus hadde talt sannheten og var Guds Sønn. Ville jødene vende seg bort fra dette vitnesbyrdet fra den høye himmel? De hadde en gang spurt Frelseren: Hvilket tegn viser du oss, så vi kan se og tro? Utallige tegn var blitt gitt gjennom hele Kristi tjeneste; likevel hadde de lukket sine øyne og forherdet sine hjerter for at de ikke skulle bli overbevist. Det høyeste mirakel, oppvekkelsen av Lasarus, fjernet ikke deres vantro, men fylte dem med økt ondskap; og nå da Faderen hadde talt, og de ikke kunne be om noe ytterligere tegn, ble deres hjerter ikke mildnet, og de nektet fremdeles å tro.» Spirit of Prophecy, bind 3, 79.

Lasarus var tegnet på oppstandelsen, slik den ble framstilt av Jona i hvalens buk. Faderens røst i forbindelse med den oppvekkede Lasarus representerer foreningen av guddommelighet og menneskelighet, som naturligvis er Kristi natur, han som tok menneskelig kjød på seg. Foreningen av guddommelighet med menneskelighet er fanen til de hundre og førtifire tusen, og Lasarus er tegnet på oppstandelseskraften som fullbyrder sammenføyningen av Skaperen med skapningen.

«Ved oppvekkelsen av Lasarus ble mange ledet til å tro på Jesus. Det var Guds plan at Lasarus skulle dø og legges i graven før Frelseren skulle komme. Oppvekkelsen av Lasarus var Kristi største mirakel, og på grunn av dette priste mange Gud.» Manuscript Releases, bind 21, 111.

Lasarus ledet det triumferende inntoget i Jerusalem, og han var det levende «tegn» på oppstandelsen som Jona er et bilde på.

«Lasarus, hvis legeme hadde sett forråtnelse i graven, men som nå gledet seg i den herlige manndoms kraft, ledet dyret som Frelseren red på.» Slektenes håp, 572.

Det triumferende inntoget samsvarer med Exeter-leirmøtet, som var alfaoppfyllelsen av lignelsen om de ti jomfruene, og således knytter «tegnet» med Jona og Lasarus til omegaet og den fullkomne oppfyllelsen av forkynnelsen av budskapet: «Se, brudgommen kommer!»

«Jeg blir ofte henvist til lignelsen om de ti jomfruene, hvorav fem var kloke og fem uforstandige. Denne lignelsen er blitt og vil bli oppfylt til minste bokstav, for den har en særlig anvendelse for denne tid, og har, lik den tredje engels budskap, blitt oppfylt og vil fortsatt være nærværende sannhet inntil tidens ende.» Review and Herald, 19. august 1890.

Jona, Lasarus og Samuel Snow som ankommer sent til leirmøtet i Exeter, samsvarer med Esekiels «tegn på beleiringen». Lasarus ledet Kristus inn i Jerusalem på et esel.

«Bates var en av de viktige lederne ved leirmøtet i Exeter (New Hampshire) i august 1844, da det ‘sanne midnattsrop’ først ble framført. Det hadde seg slik at Bates var predikanten som var valgt til formiddagens møte på leiren. Han formante sine tilhørere til å være trofaste og forsikret dem rolig om at Gud ganske enkelt prøvde dem, at de befant seg i ventetiden, og uttrykte lignende tanker, da Samuel S. Snow red inn i leiren til hest. Idet Snow tok plass ved siden av sin søster, fru John Couch, gjentok han sin overbevisning om at Kristus ville komme til den fastsatte tid. Sterkt grepet forskrekket fru Couch forsamlingen ved å reise seg og erklære: ‘Her er en mann med et budskap fra Gud!’» Leroy Froom, The Prophetic Faith of our Fathers, bind 4, 549.

I april 1521 reiste Martin Luther i en hestetrukket vogn til riksdagen i Worms, der han forkastet pavelige tradisjoner og skikker og erklærte: «Med mindre jeg blir overbevist ved Skriftens vitnesbyrd eller ved klar fornuft ... kan jeg ikke og vil ikke tilbakekalle noe, ettersom det verken er trygt eller rett å handle mot samvittigheten. Her står jeg. Jeg kan ikke annet. Gud hjelpe meg. Amen.»

Slik fariseerne motsatte seg Kristi triumferende inntog, motsatte de pavelige myndighetene seg Luthers inntog. Luther forandret deretter sitt navn (et symbol på beseglingen) og ble skjult bort mens han oversatte Det nye testamente til det tyske språk. Hans fremtreden ved riksdagen i Worms var et forbilde på midnattsropet, som førte til dødsdekretet fra datidens kirke-statlige myndigheter, og således var et forbilde på søndagsloven. Etter ti måneder i skjul under navnet «Junker Jörg» hadde trusselen fra myndighetene forandret seg, hovedsakelig til to militære problemer som den korrupte Karl V stod overfor. Disse to militære truslene var Frankrike og islam, som representerer den samme vanhellige alliansen av sosialisme og islam som i dag konfronterer menneskeheten.

«Guds verk på jorden viser, fra tidsalder til tidsalder, en slående likhet i enhver stor reformasjon eller religiøs bevegelse. Prinsippene for Guds handlemåte med menneskene er alltid de samme. De betydningsfulle bevegelsene i vår tid har sine paralleller i fortidens, og menighetens erfaring i tidligere tidsalder har lærdommer av stor verdi for vår egen tid.» The Great Controversy, 343.

Et esel, ført av Lasarus, brakte Kristus inn i Jerusalem; en hestetrukken vogn brakte Luther til riksdagen i Worms; og en hest brakte Snow til leirmøtet i Exeter, og identifiserte dermed eselet og hesten, begge medlemmer av familien «Equidae» i slekten «Equus», som tegnet på Midnattsropets

budskap.

Fryd deg storlig, Sions datter; rop med jubel, Jerusalems datter: se, din konge kommer til deg; rettferdig er han, og med frelse; ydmyk, og ridende på et esel, på den unge eselfolen. Sakarja 9:9.

Tegnet på Midnattropets budskap er ankomsten av eselet eller hesten, begge symboler på islam. Den utvalgte budbæreren for det sanne budskapet om midnattropet kom ridende på en hest i samsvar med at Kristus kom på et esel. «Beleiringen» i de siste dager kjennetegnes ved oppfyllelsen av Ellen Whites identifikasjon av at byen Nashville skal bli rammet av «ildkuler».

Hvorfor begynner beleiringen ved Nashvilles ildkuler? Er det fordi islam er representert ved eselet og hesten i Guds profetiske Ord?

Smyrna

Keiser Nero markerer begynnelsen på menigheten i Smyrna da byen Roma ble brent i år 64. Denne datoen markerer begynnelsen på forfølgelsen av den kristne menighet, gjennomført over en periode på to hundre og femti år, som ble avsluttet med Milanoediktet i år 313. Dannelsen av dyrets bilde representerer alfa-veimerket som innleder en periode som avsluttes med et omega-veimerke, representert ved dyrets merke under den snart kommende søndagsloven. Perioden identifiseres som begynnende med «edikter».

«Dersom leseren vil forstå de redskaper som skal tas i bruk i den snart forestående strid, behøver han bare å følge beretningen om de midler Roma benyttet for det samme formål i tidligere tider. Dersom han vil vite hvordan papister og protestanter i forening vil behandle dem som forkaster deres dogmer, la ham se den ånd som Roma la for dagen overfor sabbaten og dens forsvarere.

«Kongelige forordninger, alminnelige konsiler og kirkelige bestemmelser opprettholdt ved verdslig makt var de trinn hvorved den hedenske høytiden oppnådde sin æresstilling i den kristne verden. Det første offentlige tiltak som håndhevet søndagshelligholdelse, var loven som ble vedtatt av Konstantin. (E.Kr. 321; se tilleggsnoten til side 53.) Dette påbudet krevde at byfolk skulle hvile på 'solens ærverdige dag', men tillot folk på landet å fortsette sitt jordbruksarbeid. Selv om det i virkeligheten var en hedensk lov, ble den håndhevet av keiseren etter hans nominelle antagelse av kristendommen.» The Great Controversy, 574.

Det første kongelige ediktet som markerte en overgang fra menigheten i Smyrna til menigheten i Pergamon, var Milanoediktet i 313. Det representerte det første skrittet som ledet til den første søndagsloven i 321. Jerusalems ødeleggelse er et forbilde på søndagsloven, og to profetiske vitner identifiserer en beleiring som gikk forut for ødeleggelsen. Disse to beleiringene, representert ved Babylons tredje beleiring i 587 f.Kr. og Romas andre beleiring i år 70, identifiserer at veimerket som går forut for veimerket søndagsloven, er en profetisk beleiring.

Nebukadnesar beleiret Jojakim, deretter Jojakin og til slutt Sidkia. Cestius beleiret i år 66 og oppfylte det tegnet Jesus hadde gitt menigheten, på samme måte som den tredje beleiringen i 587

f.Kr. hadde tegnet i Esekiels hustrus død. Veimerket som går forut for Jerusalems ødeleggelse, er en beleiring, og det er også et «tegn». Veimerket som gikk forut for søndagsloven av 321, var Milano-ediktet, der overgangen fant sted fra en menighet (Smyrna) som ikke har noen fordømmelse, til Pergamon, symbolet på en kompromittert menighet.

Milanoediktet er derfor begynnelsen på en profetisk beleiring, og det er også et tegn. Det markerer også hvor den laodikeiske bevegelsen til de hundre og førtifire tusen går over i den filadelfiske bevegelsen til de hundre og førtifire tusen.

Filadelfia og Smyrna representerer de eneste to menighetene blant Åpenbaringens syv menigheter som ikke har noen fordømmelse. Dette faktum identifiserer igjen denne overgangen som overgangen fra den stridende menighet til den triumferende menighet. Denne overgangen samsvarer med Milano-ediktet, hvor endetidsbevegelsen til de hundre og førtifire tusen blir den åttende menighet, som er av de syv. Filadelfia og Smyrna er også de eneste to menighetene som kjemper med dem som hevder at de er jøder, men som i virkeligheten er av Satans synagoge.

Dette veimerket i 313 samsvarer også med leirmøtet i Exeter fra 12. til 17. august 1844. Da leirmøtet var avsluttet, feide budskapet over østkysten av De forente stater som en flodbølge, inntil døren ble lukket den 22. oktober 1844.

«Som en flodbølge skyllet bevegelsen over landet. Fra by til by, fra landsby til landsby og inn i avsidesliggende bygder gikk den, inntil Guds ventende folk var fullt oppvakt. Fanatismen forsvant for denne forkynnelsen slik den tidlige frosten viker for den oppadstigende solen. De troende så sin tvil og rådvillhet fjernet, og håp og mot fylte deres hjerter med liv. Verket var fritt for de ytterligheter som alltid viser seg når det er menneskelig opphisselse uten Guds ords og Ånds styrende innflytelse. Det lignet i karakter de tider med ydmykelse og omvendelse til Herren som i det gamle Israel fulgte budskap om irttesettelse fra Hans tjenere. Det bar de kjennetegn som merker Guds verk i enhver tidsalder. Det var lite ekstatisk glede, men snarere dyp hjertegranskning, syndsbekjennelse og forsakelse av verden. En forberedelse til å møte Herren var byrden som hvilte på sjeler i angst. Det var vedvarende bønn og uforbeholden innvielse til Gud.» The Great Controversy, 400, 401.

At døren ble lukket den 22. oktober 1844, er et forbilde på den snart kommende søndagsloven, og veimerket som gikk forut for den lukkede døren den 22. oktober, var leirmøtet i Exeter. Leirmøtet i Exeter samsvarer derfor med Milano-ediktet. Det samsvarer også med Kristi triumferende inntog.

«Midnattsropet ble ikke så mye båret fram ved argumentasjon, selv om Skriftens bevis var klare og avgjørende. Det fulgte med en drivende kraft som beveget sjelen. Det fantes ingen tvil, ingen spørsmål. Ved anledningen da Kristus holdt sitt triumferende inntog i Jerusalem, strømmet folket, som var samlet fra alle deler av landet for å holde høytiden, til Oljeberget, og da de sluttet seg til skaren som ledsaget Jesus, ble de grepet av stundens inspirasjon og bidro til å forsterke ropet: «Velsignet være han som kommer i Herrens navn!» [Matteus 21:9.] På samme måte kjente de vantro som strømmet til adventistmøtene — noen av nysgjerrighet, andre bare for å spotte — den overbevisende kraften som ledsaget budskapet: «Se, Brudgommen kommer!» Spirit of Prophecy, bind 4, 250.

Milano-ediktet markerer den profetiske beleiringen som ble forutbildet ved Nebukadnesar i 587 f.Kr. og Cestius i år 66. Disse to beleiringene førte henholdsvis til Jerusalems ødeleggelse i 586 f.Kr. og 70. Cestius' beleiring tok slutt, og tre og et halvt år senere ble beleiringen gjenopptatt under Titus, og slik tilveiebragtes en profetisk periode som begynner med en alfa-romersk hersker og ender med en omega-hersker. Disse tre og et halvt årene representerer pavemaktens nedtramping av Jerusalem, og den snart kommende søndagsloven når pavemaktens dødelige sår leges og hun igjen hersker i tre og et halvt symbolske år.

Men forgården som er utenfor templet, skal du la være og ikke måle; for den er gitt til hedningene; og de skal trække den hellige stad under fot i førtito måneder. Åpenbaringen 11:2.

I 538, og deretter igjen ved den kommende søndagsloven, begynner nedtrampingen av Jerusalem. Disse to søndagslovene ble fremstilt ved året 321, da Konstantin den store vedtok den første søndagsloven. I 538 ble pavedømmet gitt myndighet til å forfølge (trampe ned) Guds menighet i tre og et halvt år, slik det er framstilt ved historien fra Cestius til Titus. I 538 vedtok pavedømmet en søndagslov ved det tredje konsilet i Orléans. Den snart kommende søndagsloven angir når pavedømmet igjen blir gitt myndighet til å trampe ned tempelet (forfølge).

313 identifiserer det første dekretet som førte til den første søndagsloven i 321. Deretter, i 330, ble riket profetisk delt i øst og vest, og markerte således omega-avslutningen på den andre perioden med pavelig forfølgelse på «førtito» symbolske måneder—en periode med forfølgelse og nedtramping som begynte ved alfa-søndagsloven i De forente stater.

Og den tredje engelen fulgte dem og sa med høy røst: Dersom noen tilber dyret og dets bilde og tar dets merke på sin panne eller på sin hånd, da skal også han drikke av Guds vredes vin, den som er skjenket ublandet i hans harmes beger; og han skal pines med ild og svovel for de hellige englers åsyn og for Lammets åsyn. Og røyken av deres pine stiger opp i all evighet; og de har ingen hvile dag eller natt, de som tilber dyret og dets bilde, og hver den som tar dets navns merke. Her er de helliges tålmodighet; her er de som holder Guds bud og Jesu tro. Åpenbaringen 14:9–12.

Sletten

Den latinske betydningen av «Milan» er den midterste delen av sletten. Midt mellom øst og vest, i året 313, søkte Konstantin i vest en allianse med Licinius i øst. Ediktet representerte forsøket på å føre øst og vest sammen, og ediktet ble stadfestet ved et traktatekteskap, da Konstantins halvsøster Constantia giftet seg med Licinius. Men likesom det første traktatekteskapet i Daniel elleve mellom selevkidene i nord og Ptolemaios i sør, var ekteskapet bestemt til å mislykkes, idet det gamle ordtaket ble oppfylt som sier: «øst er øst, og vest er vest, og aldri skal de to møtes.»

Året «330» fremstilles direkte i Daniel elleve, vers tjuefire, tjuesju og tjueni. Dette fører de sytten årene fra 313 til 330 inn i den profetiske linjen i Daniel elleve, og av profetisk nødvendighet identifiserer det dette traktatekteskapet mellom øst og vest i 313 som en parallell til det første traktatekteskapet i det samme kapitlet.

«Profetien i Daniel 11 har nesten nådd sin fullstendige oppfyllelse. Mye av den historie som har funnet sted som oppfyllelse av denne profetien, vil bli gjentatt.» Manuscript Releases, nr. 13, 394.

Antiokos II Theos, som regjerte fra 261–246 f.Kr., satte til side sin første hustru, Laodike I, til fordel for Berenike, datter av Ptolemaios II Filadelfos av Egypt. Ekteskapet var en del av fredsoppgjøret som avsluttet den andre syriske krig i 252 f.Kr. Da Konstantin deretter beseiret Licinius i 324, tok ekteskapet slutt, slik også ekteskapet mellom Antiokos og Berenike tok slutt, da Laodike, den første hustruen, forgiftet Antiokos i 246 f.Kr. Ekteskapet, som hadde markert slutten på den andre syriske krig, og mordet på Antiokos, og deretter på Berenike, hennes barn og hennes egyptiske følge, markerte begynnelsen på den tredje syriske krig. Traktatekteskapet i 313 avsluttet den forfølgelsesperioden som er fremstilt ved menigheten i Smyrna, og innledet den kompromissperioden som er fremstilt ved menigheten i Pergamon.

Ekteskapet ved begynnelsen av den seleukidiske historien var et forbilde på traktatekteskapet ved slutten av det seleukidiske riket, da Antiokos den store gav sin datter Kleopatra I til Ptolemaios V Epifanes. Ekteskapet fant sted i Rafia i 193 f.Kr., men alliansen var snart til ende, slik også det første traktatekteskapet mellom kongen i nord og kongen i sør hadde vært. Alfa- og omega-traktatekteskapene i det seleukidiske riket er et forbilde på traktatekteskapet som senere er omtalt i den profetiske historien i Daniel 11, da Octavian gav sin søster Octavia Minor til Marcus Antonius i 40 f.Kr. Marcus Antonius og Octavian befant seg i en maktkamp om de østlige og vestlige områdene av Roma, en konflikt som hadde brutt ut i 44 f.Kr. med mordet på Julius Cæsar. Traktaten i Brundisium ble stadfestet ved ekteskapet i 40 f.Kr., og åtte år senere, i 32 f.Kr., skilte Marcus Antonius seg formelt fra Octavia og utløste slaget ved Actium i 31 f.Kr., der både Marcus Antonius og Kleopatra, (den aller siste Kleopatra), fikk sin ende.

Omega-ekteskapstraktaten i det seleukidiske riket innførte den første Kleopatra, som var et forbilde på den siste Kleopatra, hvis avstammingslinje dannet forbindelsen til den profetiske alfa-ekteskapstraktaten i Romerriket i 40 f.Kr. Disse tre traktatekteskapene er et forbilde på traktatekteskapet i Milano-ediktet. Milano-ediktet markerer begynnelsen på en profetisk beleiring; det representerer et profetisk tegn; det markerer overgangen fra en rettferdig menighet til en urettferdig menighet, og er således i samsvar med gåten om den åttende som er av de sju. Det markerer et traktatekteskap som avslutter en krig, inntil skilsmissen i traktatekteskapet således markerer begynnelsen på en krig. I de to romerske ekteskapene fremskynder skilsmissen rikets forening. 313 markerer også Exeter-leirmøtet, hvor forkynnelsen av Midnattsropets budskap begynner og leder til den stengte dør den 22. oktober.

Vi vil fortsette å betrakte disse sannhetene i den neste artikkelen.